

РЕШЕНИЕ

№ 5472

гр. София, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 114 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и трети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА

при участието на секретаря МАЯ Г. КАРГОВА
като разгледа докладваното от ЕМИЛИЯ АТ. КОЛЕВА Административно наказателно дело № 20231110201542 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), вр. чл. 177, ал. 3 от Закона за противодействие на корупцията и за отнемане на противозаконно придобито имущество /ЗПКОНПИ – ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Образувано е по жалба на А. Д. Т. срещу Наказателно постановление (НП) № НП-98 от 18.08.2022г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество /КПКОНПИ/, с което на жалбоподателя на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ му е наложена глоба в размер на 2500 лева за нарушение на 38, ал. 1, т. 4, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Жалбоподателят навежда доводи за маловажност на нарушението и моли на това основание НП да бъде отменено. Алтернативно, моли наложената глоба да бъде намалена до минималния размер, предвиден в санкционната норма на закона.

В съдебно заседание процесуалният представител на жалбоподател поддържа жалбата на основанията, посочени в нея. Претендира адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗА.

Административнонаказващият орган /АНО/ редовно призован, не изпраща представител.

Съдът, като прецени обхвата на съдебния контрол, събраните по делото доказателства и направените доводи, намира следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуални легитимирано лице и срещу акт, който подлежи на съдебен контрол, поради което същата е процесуално допустима.

След преценка на събрания по делото доказателствен материал съдът прие от

фактическа страна следното:

Видно от писмо на МВнР, изпратено до КПКОНПИ с вх. № Ц701-1765/29.01.2021г. – дългосрочната командировка на жалбоподателя А. Д. Т. в качеството му на извънреден и пълномощен посланик, акредитиран в повече от две страни в посолството на РБ в Буенос Айрес, Аржентина, била продължена до 30.01.2021г.

Не се спори по делото, че в това си качество жалб. Т. се явява задължено лице по чл. 6, т. 37 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Видно от приобщената по делото декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ на А. Д. Т., същата е подадена на 20.05.2022г. Видно от стр. 3 от декларацията, същата касае имуществото по чл. 37, т.т. 1-6, т. 9 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ към датата на освобождаване от длъжност и по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

След получаване на посоченото по-горе писмо, свидетелят Р. К. извършил проверка в дирекция „Публичен регистър“ на КПКОНПИ и приел, че към момента на проверката – 11.04.2022г. нямало подадена финална декларация по образец от жалб. Т. съгласно чл. 35, ал. 1, т. 2, вр. чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, считано от изтичане на една година от подаване на декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Свидетелят приел, че такава последваща финална декларация следвало да бъде подадена считано от 31.01.2021г., когато била прекратена командировката на жалбоподателя като извънреден и пълномощен посланик в задгранично представителство на РБ в Буенос Айрес, Аржентина.

На същата дата свидетелят Р. К. съставил в присъствие на жалбоподателя АУАН № ПР-131 срещу него за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./. В акта като дата на извършване на нарушението била посочена датата 01.04.2022г. Препис от акта бил връчен на жалбоподателя.

Въз основа на акта на 18.08.2022г. било издадено атакуваното НП. В НП били описани същите обстоятелства, посочени и в АУАН.

За да установи горната фактическа обстановка, съдът кредитира показанията на свидетеля К. в частта относно обстоятелствата, установени по време на извършената проверка, както и тези, при които е бил издаден АУАН, като изрично ще посочи, че не е обвързан от твърденията на свидетеля касателно изводите за извършено административно нарушение.

Съдът кредитира и приобщените по делото писмени доказателства, които не се оспорват от страните, включително писмото на МВнР, изпратено до КПКОНПИ, от което се установява считано от коя дата е била прекратена командировката на жалбоподателя Т. в Буенос Аайрес, Аржентина.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

АУАН и НП са издадени от компетентни органи по смисъла на чл. 177 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ – длъжностно лице в КОНПИ и съответно председателя на КОНПИ. Спазени са и сроковете по чл. 34 ЗАНН за издаване на АУАН и НП.

Въпреки това, съдът счита, че НП следва да бъде отменено поради неправилно приложение на материалния закон и допуснато съществено нарушение на процесуалните правила.

Видно от НП, с него административнонаказателната отговорност на жалбоподателя е ангажирана на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ за нарушение на чл. 38, ал. 1, т. 4, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

Съгласно чл. 35, ал. 1 т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ - лицата, заемащи висши публични длъжности, с изключение на тези, задължени по Закона за съдебната власт, подават следните декларации: ...т. 2 декларация за имущество и интереси.

В разпоредбата на чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ е предвидено, че декларация за имущество и интереси се подава: ...т. 4 - в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3. В т. 3 от своя страна е предвидено подаване на декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от освобождаване на длъжността.

В разпоредбата на чл. 173, ал. 1 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/2021г./ е предвидена глоба размер от 1000 лева до 3000 лева за лицата, заемащи висши публични длъжности, които не подадат декларация по този закон.

Този състав счита, че при издаване на АУАН и НП е допуснато съществено процесуално нарушение, което рефлектира върху правото на защита на санкционираното лице и е основание за отмяна на наложената глоба.

Това е така, тъй като нито актосъставителят, нито наказващият орган са посочили кога жалбоподателят е подал декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, която се дължи да бъде подадена в едномесечен срок от освобождаване от длъжността. Това обстоятелство е съществено досежно спазването на посочения в т. 4 на чл. 38, ал. 1 от ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ срок, тъй като последно цитираната норма вменява в задължение декларация за имущество и интереси да се подава в едномесечен срок от изтичането на една година след подаване на декларацията по т. 3. Отсъствието на тези факти не позволява на привлеченото към административно-наказателна отговорност лице да узнае до кога /и как е определен този момент/ е било длъжно да подаде съответната декларация. Този пропуск лишава и съда от възможността да извърши проверка по същество на оспореното НП. Горното при всички случаи представлява съществено процесуално нарушение по смисъла на чл. 57, т. 5 от ЗАНН и като такова – основание за отмяна на обжалваното наказателно постановление.

Отделно от горното, съдът счита, че АУАН и НП са издадени и при неправилно приложение на материалния закон. Аргументите на съда за това са следните:

На първо място, видно от представената по делото декларация по чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, подадена от жалбоподател Т., същата е подадена именно във връзка със задължението му по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ за подаване на декларация за имущество и интереси в едномесечен срок от освобождаване от длъжността. Тази декларация е подадена на 20.05.2022г., и при условията на чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ принципно от тази дата следва да се изчислява срока за подаване на последваща финална декларация по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./. Този срок е изтекъл на 22.05.2023г. /тъй като 20.05.2023г. е събота – неприсъствен ден/, и именно с изтичането на този срок, би се стигнало до извършване на вмененото нарушение. Т.е., датата на извършване на нарушението би била 23.05.2023г., която дата не съответства на посочената в АУАН, нито срокът, посочен в НП /до 01.04.2022г./. Напротив, срокът, който е посочен в АУАН и НП, не отговаря на събраните доказателства.

Отделно, доколкото срокът за подаване на финална декларация в закона е обвързан от датата на подаване на декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, и при условие, че видно от декларацията, подадена на 20.05.2022г., в нея е посочено и имуществото по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, то изобщо не е налице осъществяване на вмененото нарушение.

Най-сетне, съдът счита, че е налице неправилно приложение на материалния закон и на друго основание.

Неправилно, според този състав актосъставителят, а след него и АНО е приел, че жалбоподателят е следвало да подаде декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ считано от 31.01.2021г., която дата е датата, на която е изтекла командироването на жалбоподателя в Буенос Айрес, и което командироване е станало на основание издадена от МВнР заповед. Изчислявайки именно от този ден, АНО е приел, че едномесечният срок за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ е изтекъл на 01.03.2021г. и именно считано от тази последна дата – 01.03.2021г. е изчислил едногодишния срок за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./

Настоящият състав, обаче, не е съгласен с тези изводи на АНО. Съгласно разпоредбата на чл. 69, ал. 1 от Закона за дипломатическата служба, министърът на външните работи издава заповед за прекратяване на дългосрочната задгранична командировка на извънреден и пълномощен посланик или на постоянен представител на Република България при международните правителствени организации, след издаването на указ на президента на Р. България за освобождаването му, като разпоредбата е обявена за противоконституционна в частта "след изтичане на задграничния му мандат по този закон или" с Решение № 11 от 22.11.2011 г. на Конституционния съд по к. д. № 8/2011 г., тъй като по този начин се заобикаля разпоредбата на чл. 98, т. 6 от Конституцията на Р. България и практически се дава възможност на министъра на външните работи да упражни правомощие, което основният закон на страната е резервирал изключително за президента на републиката.

Освен това, чл. 68 от ЗДС касае прекратяване на дългосрочна командировка на служител, а чл. 69 от същия закон урежда прекратяването на дългосрочната командировка на ръководител на задгранично представителство, който е задължено лице по смисъла на чл. 6, ал. 1, т. 37 от ЗПКОНПИ.

С оглед на това, съдът счита, че ответникът следва да се счита освободен от длъжността извънреден и пълномощен посланик на Р. България в Аржентина с издаване указ на президента, а не с издаване на заповедта на МВнР за прекратяване на командировката. Нито в АУАН, нито в НП са изложени обстоятелства, от които да би могло да бъде направени извод - има ли издаден указ на президента за освобождаване на жалбоподателя Т. от качеството му на извънреден и пълномощен посланик на РБ в Аржентина, нито са представени доказателства за издаване на такъв указ. Именно от датата на освобождаване на жалбоподателя с указ на президента, следва да се брои срокът за подаване на декларация по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./. Дори и в този случай, обаче, едногодишният срок за подаване на финална декларация по чл. 38, ал. 1, т. 4 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ би започнал да тече от датата на подаване на декларацията по чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./, а не от изтичане на срок за подаване на последно визираната декларация.

Всичко изложено мотивира съда да приеме, че като незаконосъобразно поради неправилно прилагане на материалния закон и допуснати процесуални нарушения, НП следва да бъде отменено, което прави безпредметно обсъждането на възражението по чл. 28 ЗАНН.

При този изход на делото, право на разноски има жалбоподателят.

В случая адв. С. М., която е представлявала жалбоподателя по настоящото дело, претендира присъждането на адвокатско възнаграждение на основание чл. 38, ал. 2 ЗА. Видно от договора за правна помощ, приложен по делото, същият е сключен при условията на чл. 38, ал. 1, т. 3 ЗА, като е осъществена безплатна правна помощ. Съгласно разпоредбата на чл. 38, ал. 2 ЗА - съдът определя възнаграждението в размер не по-нисък от предвидения в наредбата по чл. 36, ал. 2 и осъжда другата страна да го заплати.

Съгласно чл. 18, ал. 2, вр. чл. 7, ал. 2 от Наредба № 1/2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, и предвид размера на защитавания интерес, който се

преценява с оглед наложената глоба в размер на 2500 лева, възнаграждението следва да бъде определено в рамките на предвиденото такова по чл. 7, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1/2004г. Минималното адвокатско възнаграждение, предвидено в посочената норма, е в размер на 400 лв. плюс 10 % за горницата над 1000 лв.. Минималният размер на адвокатското възнаграждение, изчислен по това правило възлиза в размер на 550 лева и именно този размер следва да бъде присъден на адв. М., предвид липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Така мотивиран, и на основание чл. 63, ал. 3, т. 1 и т. 2, вр. ал. 2, т. 1 ЗАНН, Софийски районен съдия, НО, 114 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № НП-98 от 18.08.2022г., издадено от Председателя на Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество, с което на А. Д. Т. ЕГН *****, на основание чл. 173, ал. 1 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./ му е наложена глоба в размер на 2500 лева за нарушение на 38, ал. 1, т. 4, вр. чл. 35, ал. 1, т. 2 ЗПКОНПИ /ред. ДВ бр. 12/12.02.2021г./.

ОСЪЖДА на основание чл. 63д, ал. 1 ЗАНН, вр. чл. 38, ал. 2 ЗА, Комисия за противодействие на корупцията и за отнемане на незаконно придобитото имущество да заплати на адв. С. Й. М. от САК личен № , с адрес: гр. София, ул. „Л” № , офис адвокатско възнаграждение в размер на **550,00 лева** /петстотин и петдесет лева/, за осъществено процесуално представителство в производството пред СРС.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Административен съд – София град в 14-дневен срок от съобщението до страните за неговото изготвяне на основанията, предвидени в НПК по реда на глава XII от АПК.

Съдия при Софийски районен съд: _____